

ذوالفقار

پیام کوتاهی برای منجی زهره شریعتی

سلام بر تو ای فرزند ستارگان فروزنده و
برهان‌های باهره!
من همانم که در دریای معصیت، میان موج‌های
شیطانی غوطه‌ور و اسیرم و هنوز دستم به ساحل
ایمان نرسیده است...
من همانم که بارها به خاطر گناه چیدن گل
عشق از گلستان قلمم گریسته‌ام، و برای قرب به او
که از رگ گردن به من نزدیک‌تر است، سر خم
کرده‌ام...
بارها در شوره‌زار دلم تشنه‌ام به دنبال سربابی از
آب حیات دویده‌ام و هرآینه رو به سرزمینی تاخته‌ام
و کعبه چشم انتظاران را طواف کرده‌ام و نیافته‌ام...
به دنبال کسی می‌گردم. کسی که گلدان عدالت
را در سرسرای دوازدهم قصر پیشوایان گذارده باشد
و چهل روز در باغی از سیصد و سیزده گل بی خار
قدم زده و راز پنج گل سرخ به شنیم نشسته را
دانسته باشد...
محتاج یک سلام تو هستم و می‌دانم که وقتی
به سلامت به ساحل دریای سعادت برسم، سخن
پروردگار را زمزمه می‌کنی و هرگاه آنان که به آیات
ما می‌گروند نزد تو آیند و توبه کنند، به آنان بگو
سلام بر شما باد.

«ذوالفقار» شمشیری شگرف است که ابتدا
متعلق به رسول اکرم(ص) بود و آن حضرت در
جنگ احد وقتی که شمشیر علی بن ابی‌طالب(ع) در
گرم‌آب نبرد شکست، آن را به او بخشید و از همان
زمان این شمشیر وجهه‌ای مقدس یافت. در وجه
تسمیه این شمشیر گفته‌اند: پشت آن خارهای پست
و بلندی مانند ستون فقرات آدمی داشته است.^۱
علامه مجلسی(ره) از مناقب این شهر آشوب
نقل می‌کند که آیه ۲۵ سوره حدید «وَأَنزَلْنَا الْحَدِيدَ
فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنَافِعُ لِلنَّاسِ» اشاره به
ذوالفقار دارد که از آسمان برای پیامبر(ص)
نازل شد^۲ و ایشان آن را به حضرت
علی (ع) بخشید. در مورد منشأ

ذوالفقار اقوال دیگری هم
از جمله آن‌که در جنگ
حضرت علی (ع) آن را پس از
کشتن صاحبش
منبه سهمی به
یا جزو هدایای
سلیمان (ع) بود،^۳ و یا ذوالفقار در
روز بدر به دست پیامبر (ص)
رسید و آن را به حضرت
علی (ع) بخشید. این شمشیر
سپس به امام حسن(ع) و بعد
از او به امام حسین(ع) و
سرانجام به حضرت مهدی(عج) به ارث
رسید.^۵

از حضرت صادق (ع) درباره علت نامیده
شدن آن به ذوالفقار پرسیدند، حضرت صادق(ع)
فرمود:

زیرا ضربتی با آن به هیچ کس نزد، مگر آن‌که در
دنیا از حیات و در آخرت از بهشت محرومیت یافت.^۶

در کتاب‌های الارشاد شیخ مفید و الاُمالی شیخ
طوسی با ذکر سند از حضرت صادق (ع) آمده است:
در روز جنگ احد فرشته‌ای که نامش رضوان بود، از
آسمان ندا در داد که «لَا سَيْفَ إِلَّا ذُو الْفَقَارِ وَلَا قَتَى
إِلَّا عَلِيٌّ هَمِينَ» حدیث را «سمعانی» در کتاب
فضایل الصحابه، و ابن بطه در کتاب الابانه نقل
کرده‌اند، با این تفاوت که به جای غزوه «احد»،
غزوه «بدر» گفته‌اند.^۸

در روایتی از امام صادق(ع) نقل شده است «و
شمشیر آن حضرت هنگام ظهور، همان شمشیر
پیامبر «ذوالفقار» است».^۹

پی‌نوشت‌ها
۱. رک: علل الشرایع، ج ۱، ص ۱۶۰.
۲. الکافی، ج ۱، ص ۲۳۵؛ رک: مستدرک، ج ۳، ص ۳۰۹.
۳. رک: ابن ابی الحدید، شرح نهج البلاغه، ج ۱۴، ص ۱۶۹.
۴. بحارالانوار، ج ۳۲، ص ۵۷.
۵. رک: من لایحضره الفقیه، ج ۳، ص ۳۱۸.
۶. المناقب، ج ۳، ص ۵۹۲؛ بحارالانوار، ج ۴۲، ص ۵۸.
۷. الارشاد، ج ۱، ص ۸۲ و ۶۸؛ الاُمالی طوسی، ص ۵۴۷.
۸. المناقب، ج ۳، ص ۲۹۶.
۹. الفیه، ج ۳۰۷، ص ۲.